

Η άλλη θεώρηση για την υγεία

Ιατρικό λάθος και αστική ευθύνη των γιατρών

Νέο πεδίο δράσης των ασφαλιστικών εταιρειών και του κεφαλαίου

Άννα Ε. Κήτα
μέλος ΔΣ ΙΣΘ

Με αφορμή τη διαπραγμάτευση της πλειοψηφίας του Ιατρικού Συλλόγου Θεσσαλονίκης (ΙΣΘ) με ασφαλιστικές εταιρείες για καθολική ασφάλιση των γιατρών για αστική ευθύνη, η παράταξή μας (ΔΗΠΑΚ) αναδημοσιεύει και θέτει στην κρίση των συναδέλφων τις θέσεις της για το επίμαχο ζήτημα.

Το ιατρικό λάθος είναι πανάρχαιο φαινόμενο. Ένα μικρό ποσοστό ιατρικών λαθών θεωρητικά και πρακτικά είναι αναπόφευκτο και εξαρτάται από υποκειμενικές και αντικειμενικές συνθήκες. Υπολογίζεται από τη στατιστική επιστήμη διεθνώς και στόχος πρέπει να είναι η δημιουργία συνθηκών ελαχιστοποίησής τους.

Οι αιτίες του ιατρικού λάθους μπορούν να ομαδοποιηθούν και να αποδοθούν σε δύο παράγοντες. Α. στους ίδιους τους γιατρούς που ασκούν την ιατρική πράξη και η ευθύνη τους σχετίζεται με το επίπεδο των επιστημονικών τους γνώσεων, με την προσωπικότητα και τον βαθμό συνειδητότητας του κοινωνικού τους ρόλου. Β. στο ίδιο το σύστημα υγείας, την οργάνωσή του, τους στόχους και τον προσανατολισμό του.

Αυτονόητη είναι η αλληλεπίδραση των δύο αυτών παραγόντων με κυρίαρχο τον ρόλο του δεύτερου παράγοντα, ο οποίος αποτελεί και τη βάση πάνω στην οποία οικοδομείται το γνωστό επίπεδο των γιατρών, λειτουργεί η προσωπικότητά και διαμορφώνεται η κοινωνική συνείδηση.

Σε ένα σύστημα υγείας σαν το δικό μας που δεν έχει στόχο την πλήρη, καθολική και υψηλού επιπέδου κάλυψη υγείας των πολιτών, όπως αποδεικνύεται από τη συρρίκνωση και υποβάθμιση του υπάρχοντος δημόσιου τομέα με σύγχρονη στήριξη του επιχειρηματικού τομέα υγείας, οι πι-

θανότητες ιατρικών παραλείψεων και λαθών είναι αυξημένες.

Μόνο η δική μας παράταξη αποκαλύπτει ότι οι νόμοι της αγοράς που εφαρμόζονται στον χώρο της υγείας, οι υποβαθμισμένες υποδομές, ο μηχανολογικός εξοπλισμός, οι τεράστιες ελλείψεις μόνιμου ιατρικού και νοσηλευτικού προσωπικού, οι ελλείψεις ποιοτικού ελέγχου στα φάρμακα, στις εργαστηριακές εξετάσεις, ο τρόπος λειτουργίας επείγουσας ιατρικής είναι υπεύθυνοι για τις επιπτώσεις στην υγεία των ασθενών.

Οι επιχειρούμενες μεταρρυθμίσεις στην κατεύθυνση της εμπορευματοποίησης μετατρέπουν τον ασθενή σε πελάτη, περιορίζουν τη συλλογική του αντιμετώπιση. Ο ρόλος του γιατρού στρεβλώνεται, η επιστημονική παρέμβασή του περιορίζεται, τόσο στον δημόσιο όσο και στον ιδιωτικό τομέα.

Η αντιμετώπιση του προβλήματος

Για την παράταξή μας, ο Ιατρικός Σύλλογος Θεσσαλονίκης δεν πρέπει να υποβιβάζει τον θεσμικό και επιστημονικό του ρόλο σε διαμεσολαβητή με τις ασφαλιστικές εταιρείες, για να πετύχουν χαμηλότερα ασφάλιστρα για τα μέλη τους, ή να προτείνει την αστική ευθύνη του γιατρού να την πληρώνει ο εργοδότης (κράτος ή επιχείρηση υγείας).

Το ζητούμενο δεν είναι τα χαμηλότερα και συμφερότερα ασφάλιστρα, αλλά η δημιουργία συνθηκών που θα ελαχιστοποιούν τις ιατρικές παραλείψεις και λάθη, σύμφωνα με τα διεθνή επιστημονικά δεδομένα.

Η λύση και η διέξοδος από τον φαύλο κύκλο

της ποινικοποίησης της ιατρικής πράξης (ασθενής–γιατρός–ασφαλιστική εταιρία–δικηγόρος) είναι κοινή για τον ασθενή και τον γιατρό, είναι το σπάσιμο του φαύλου κύκλου.

Είναι δηλαδή η αναγνώριση της υγείας ως κοινωνικού αγαθού και πρωταρχικού δικαιώματος κάθε ανθρώπου και η απόρριψη του χαρακτήρα του εμπορεύματος.

Είναι ο ενιαίος αγώνας, για ένα αναβαθμισμένο, καθολικό, δημόσιο, δωρεάν σύστημα υγείας.

Συνεπώς οι γιατροί έχουμε πράγματι τεράστιες ευθύνες, ατομικά αλλά και συλλογικά, μέσα από τους φορείς μας να αποκαλύψουμε στους ασθενείς και στην κοινωνία το μέγεθος των ελλείψεων του συστήματος, τις αντικειμενικές συνθή-

κες επικινδυνότητας μέσα στις οποίες εμείς εργαζόμαστε και αυτοί εμπιστεύονται την υγεία τους.

Να υποδείξουμε τις πολιτικές ευθύνες του κράτους για την πανθομολογούμενη κατάσταση στην υγεία.

Καμιά ασφαλιστική εταιρεία δεν μπορεί να εξαγοράσει την ανυπολόγιστη αστική ευθύνη που προκύπτει από την αγνόηση αυτής της διάστασης της ιατρικής.

Θα την αποδώσει στους επιλήσμονες το ιατρικό και λαϊκό κίνημα.

**ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ
ΓΙΑΤΡΩΝ (ΔΗΠΑΚ)**

Χρυσόστομος Τζημάκας, «Αλιάκμονας», λάδι-σπάτουλα, 14×18 εκ. (2003)